

Sygn. akt II UK 713/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. obecnie Syndyka masy upadłości B. Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. z udziałem zainteresowanych: D. R. , L. W. i G. R. o ubezpieczenie społeczne, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 października 2016 r., skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) (obecnie w upadłości) od wyroku Sądu Okręgowego w W. Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 września 2014 r. oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 28 stycznia 2013 r., stwierdzającej, że zainteresowani D. R., L. W. i G. R. jako osoby wykonujące pracę na podstawie umów o świadczenie usług u płatnika składek, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach wskazanych w decyzji.

Według przyjętych ustaleń, zainteresowanych i spółkę - firmę usługową prowadzącą między innymi usługi outsourcingowe - łączyła umowa nazwana umową o dzieło, na podstawie której zainteresowani D. R. i L. W. mieli wykonać na terenie zakładu C. określoną partię zestawów promocyjnych zamówionych przez tego producenta chemii gospodarczej w Spółce B., a ich czynności polegały na złożeniu kartonika, doborze i zapakowaniu kosmetyków. Natomiast zainteresowany G. R. zobowiązany był do wykonania zestawów promocyjnych zgodnie z procedurą pakowania i paletowania na terenie firmy W. W takim stanie faktycznym Sąd drugiej instancji na gruncie art. 627, 734 § 1 i art. 750 k.c. uznał, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Uznał, że przedmiot umowy nie został sprecyzowany w sposób zindywidualizowany, a sprowadzał się do czynnościowego określenia pracy. W sytuacji, w której zainteresowani wykonywał powtarzalne i proste prace fizyczne, rozliczane czasem pracy, nie można twierdzić, że doszło do zawarcia umowy o dzieło, gdyż istotą uzgodnionego zobowiązania była staranność wykonywanych czynności. Sąd Apelacyjny rozważył, że takie czynności są charakterystyczne dla umowy o świadczenie usług, która jest umową starannego działania i wbrew nadanej im nazwie - umowa o dzieło - umowę stron zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług, z tytułu których powstaje obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

W skardze kasacyjnej od tego wyroku pełnomocnik płatnika zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 65 § 2 w związku z art. 353¹ k.c. przez błędną interpretację oświadczeń woli stron oraz art. 734 w związku z art. 750 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji wskazanych naruszeń wskazano na niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

Pełnomocnik płatnika wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym.

Składając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik płatnika składek odwołał się do przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułował w sprawie istotne zagadnienie prawne: „czy gotowy zestaw promocyjny produktów chemii gospodarczej obejmujący określoną ilość składników wchodzących w skład zestawu oraz wymagający jego przygotowania od podstaw, tj. od złożenia kartonika, przez odpowiedni dobór elementów składowych, aż po jego zapakowanie, jest dziełem tj. wytworem indywidualnym wykonawcy?”. Twierdził również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji naruszył wskazane w podstawach skargi przepisy postępowania oraz przepisy prawa materialnego, na których oparł skargę kasacyjną.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o nieprzyjęciu skargi do rozpoznania albo o jej oddalenie wraz z orzeczeniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani - oczywiście - do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.). W związku z tym konieczne jest sformułowanie w uzasadnieniu wniosku istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, w

powiązaniu i na tle konkretnych przepisów prawnych. Wymagane jest także uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

W sprawie niniejszej postawiono wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze wskazaniem na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże sformułowano w nim zagadnienie, które nie ma waloru zagadnienia prawnego. Kwalifikacja umowy stron nie budzi kontrowersji ani rozbieżnych ocen w sprawie, w której ustalono, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem umów zawieranych między skarżącym i zainteresowaną, a realizacja umowy polegała na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności. Te stwierdzenia wypływają z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest uprawnione, skoro z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, że przytoczone w niej podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). Warto też zauważyć, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się - por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2011 r., I PK 43/11 (niepublikowany), że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi, pomijając nawet, że potrzeba wykładni przepisów prawa nie została w skardze kasacyjnej uzasadniona

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

